

Történet egy bátor nőről, aki nem fél
szembenézni a felfoghatatlannal.

ANTIHYGGE,

avagy

áldatlan állapotok

– OKVÁTH ANNA –

*finer
selection*

– OKVÁTH ANNA –

ANTIHYGGE,

avagy

áldatlan állapotok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Minden volt, jelenlegi és leendő ügyfélszolgának

KATi

1.

Egy óriás kezében játék

ÉS BOLDOGAN ÉLTEK, MÍG MEG NEM HALTAK. Gyakran jut eszembe ez a gondolat. Senki nem beszél arról, mi jön ezután. Miért nem tudja senki, hogyan folytatódik a történet? Mi lett Hófehérkével, miután elvette a csókkal gyógyító herceg? Vajon Hamupipőke hogyan viselte a tétlen palotai életet egy olyan férj mellett, aki cipőméret szerint választott magának feleséget, mert a szerelme arcára nem emlékezett kristálytisztnak?

Volt egy elméletem ezzel kapcsolatban. Másra sem volt időm, csak teóriákat gyártani, és üres óráimban ezekbe a kis gondolatfoszlányokba kapaszkodtam. Hogy megtörjem a csendet. Nem a külvilágét, mert ott még léteztek hangok. A szobában gépek pittyegtek, odakintről behallatszott az özönvízszerű eső zúgása, a folyosóról léptek csoszogása szűrődött be. De a fejemben némaság honolt. Valószínűleg önvédelemből. Ha hangot mertem volna adni vergődő gondolataimnak, csak vinnyogtam volna, pedig akit most sajnálni kellett, az nem én voltam. Sohasem én, de most különösen nem. Szabályokat kellett felállítanom a túléléshez.

Első számú szabály: nincs agyalás. Az elmém megzabolázása sosem volt az erősségem. Miért is lett volna az a bajban?

Második számú szabály: nem engedem sem a fájdalmat, sem a kétségbeesést eluralkodni magamon. Erősnek kellett lennem. Kettőnk helyett is. Távolságot kellett tartanom mindentől, ami árthat. És úgy általában, mindentől.

Harmadik számú szabály: száműzöm a büntudatot. Túlságosan adta magát, hogy mindenért magamat hibáztassam, hiszen én ültem ott a pittyegő gépek között éberen. Ébren. Egyben és sértetlenül.

Csak a csend zavart. Az a fajta csend, ami gondolatokat nemz, sebeket szánt, félelmet vet és örületet arat. Nem akartam megőrnülni, pedig néha ijesztően közel sodródtam hozzá. Arra összpontosítottam, amire az elmúlt hét évben mindig: a szerelemre. Tudtam én jól, hogy nehéz idők járnak az álmodozókra, de ettől még hamisítatlan romantikus voltam mindig, és szerintem már az is maradok. Hittem a szerelemben. A mesésen boldog életben egy hetedhét országra szóló lakodalom után, a szeretetteljes házasesetben. És erről kivételesen nem álmodoztam. Ez nekem mind megvolt. És még ennél is több.

Szóval, tisztában voltam én a szerencsémmel, és ezért bátran összevetettem Hófehérkéével. Itt vadultak el a teóriáim. Egyik elméletem szerint később meghalt gyermekágyi lázban, a herceg pedig bánatában iszákos vadbarommá változott. Egy másik szerint elveszítették a vagyonukat a törpék bányamaffiája miatt, és ezért öngyilkosok lettek. A legrosszabb verzió szerint ugyanolyan közönséges irányt vett az ő mesebeli sorsuk is, mint bárki másé, befizetetlen csekkekkel, nézeteltérésekkel, félreértésekkel, megszokással, megalkuvással, elhallgatással, beletörődéssel.

Arra jutottam, hogy éppen ezért érnek a mesék véget pont ott, a happy endnél. Vagy happy middle-nél. Elrendezik egy *boldogan*

éltek, míg meg nem haltakkal, hogy a szomorú végkifejletről ne kelljen beszámolni, ne kelljen a valósággal, a nyomorúságos hétköznappokkal, egy unalomig ismételt rutinokból összetákolt étellel szembesülni. Hogy az emberek egyszerűen csak higgyenek egy univerzális boldogságban, ami erős, nem múlik, nem hullámszik. Örök. Tartós béke.

Én egy valóra vált tündérmesében éltem.

Aztán jött a baleset. Ami miatt hetek óta strázsáltam egy ágy mellett az intenzíven. *Míg a halál el nem választ...*

Az ágyban a férjem feküdt. Valaha Andornak hívták. Néha ismételtetnem kellett magamban ezt a nevet, nem azért, hogy ne felejtsem el, hanem hogy azt ne felejtsem el, hogy ez a darabokra tört, magától még lélegezni sem képes, bonyolult szerkezet valaha ember volt, ő volt a férjem. A hites uram. És volt egy neve. Andor.

Akivel a baleset előtt néhány órával együtt ebédeltem, beszélgettem. Igaz, hogy a végén kicsit megemelt hangon. Egyesek ezt valószínűleg veszekedésnek hívnák, de én hiszek abban, hogy ha a baleset nem történt volna meg, estére szépen megbeszéltünk volna mindent. Ahogy mindig. Ki-ki félrevonul a maga dühöngőjébe, dül-fül, aztán a vacsorát már együtt főztük volna, és közben nevetünk. Muszáj ebben hinnem.

Azt a rohadék motort meg nem lett volna szabad hagynom, hogy megvegye. De, amikor összeházasodtunk, megígértem magamnak, hogy nem leszek vészmadár feleség. És hagyom kibontakozni a férjem. Tessék, jól kibontakozott a betonon. Betört koponyával, összeesett tüdővel és minden egyes végtagján zúzódásokkal, nyílt törésekkel. Bele se merek gondolni, mi történt volna, ha nem viseli a bukósiskot meg a többi maskarát, ami a motoros létformájának részét képezte. Kocsonyaként végezte volna. Körülötte virágok hevertek az

úton. Vörös rózsák. Egy csokrot vitt magával. A nővéreké emiatt rózsalovagnak nevezték. Ez nagyon romantikus dolog, nem? Hogy a férjemet rózsalovagnak keresztelték. Százharminc megbokrosodott ló erejével a nemesebbik fele alatt.

A baleset utáni időkben valahogy minden összefolyt, tér az idővel, arcok, mondatok, érzetek, úgy úszkáltam ezekben, mint egy bódult állapotú aranyhal a gömbakváriumában. Kiestem a saját világból, a saját életemből. Ehhez jött még a második számú szabály, a távolságtartás, ami már tudatosság nélkül is ment magától. Elviselhetetlen volt szembesülni ezzel az Andor nélküli sivársággal, ezért valahogy a férjem állapotát is tompára satíroztam, mint minden egyebet.

Túlságosan is tisztában voltam vele, hogy nagy a baj. Úgy éreztem, ezt nem élem túl, nem tudok vele megküzdeni, pedig elszántan hadakozom, minden sejtem háborúzik Andorral együtt. Viszont, ha így folytatom, vagy megőrülök, vagy agyvérzést kapok, mielőtt Andor magához térne. Óvnom kellett a tudatomat, nehogy pánikba essek. Nincs nehezebb annál, hogy elfogadjuk az elfogadhatatlant. Beletrógni valamibe, amitől az ember legszívesebben sikítva és csapkodva szaladna ki ebből a nyomorult világból. Hát, nekem harmadnapra sikerült megadnom magam, alászállnom ebbe a rezignált, kénes ködbe burkolt pokolba. És ott rekedtem. Valami túlpartszerű, nem létező helyen. És vártam. A csodát.

A karambol hétvégén történt. A balesetek szeretik a hétvégéket és az ünnepnapokat. A férjem balesete a vasárnapot választotta. Hétfőtől szerdáig szabadságot vettem ki, hogy Andor mellett lehessenek a kórházban. Hamar kiderült, hogy ez meggondolatlan cselekedet volt. Nemcsak azért, mert a kórházban csak a megszabott látogatási időn belül maradhattam, hanem mert nem számoltam azzal, hogy

a tétlenség, a várakozás és a kétségbeesés olyan reménytelenség felé fog sodorni, amit eddig nem ismertem. De tényleg. Leéltem úgy huszonhét évet, hogy nem ismertem a reménytelenség fogalmát. Én mindig mindenhez derűsen és pozitívan álltam. Talán olykor már a naivitás határait súrolóan pozitívan.

A családom csodálatos. Lélekszakadva jöttek támogatni, miközben én tehetetlenül zuhantam ebben a csillagoktól mentes, sötét űrben az örület felé. Anyukám, apukám, a bátyám már hétfőn tollfosztott, törött szárnyú fecskemadarakként ültek a kanapénkon, próbáltak szóval tartani, etetni, itatni, nem hagyni becsavarodni, ölelgettek, cirógattak, de a lelkem valahogy különvált a testemtől, úgy éreztem, mintha ott se lennék. Ez nem velem történik, egy filmet nézek, ami-
ben egy összetört anya próbálja megvigasztalni szintén összetört lányát, de hogy nem látja senki, hogy erre a helyzetre egyszerűen nincs vigasz? Előkerült egy boríték a leendő költségeimre, meghűlt bennem a vér. Elviselhetetlen volt ez a féltés, ez a szeretet, ez a szánalom. Ne engem, könyörögtem, ne engem! A férjemet féltsek, őt szeressék, őt mentsék meg, ne engem! Én csak itt ülök és várok, és majd minden jó lesz, csak hagyjanak. Hagyjanak szenvedni. Egyedül.

Távozásuk után ordított a csend a lakásban. Vértelt a szívem, és mégis... jobb volt így.

Már kedden úgy éreztem, felemészta a cselekvőképtelenség. A semmittevés. Az üresség. Úgy döntöttem, inkább bejárok dolgozni, úgy osztozva meg Andor szüleivel a látogatási időn, hogy ők délelőtt őrzik a fiuk álmát, én pedig délután. A munka tökéletesen megfelelt a céljaimnak, elterelte, eltompította a gondolataimat. Az Andorral történtek túl hatalmas tragédiának hatottak, soha korábban nem volt még dolgom ilyesmivel. Ez az eset döbbsentett rá, mennyire el-
kényeztetett eddig a sors.

Talán fel sem tudtam igazán fogni, mi történik körülöttem. Arra gondoltam, ez egy átmeneti időszak. Minden rendbe fog jönni. Addig pedig az élet – tudom, hogy ez érzéketlenül hat – megy tovább, és nekem nem maradt más, csak az apró-cseprő, hétköznapi bosszúságok a rémes ügyfelekkel meg az agyzsibbasztó kollégákkal. Ezekkel üthettem el az időt, amíg Andor magához tér. Csak hálni jártam haza. Szó szerint.

Egy informatikai szolgáltatásokat nyújtó multinacionális nagyvállalatnál dolgoztam, akkor már öt éve. Ügyfélszolgálatosként kezdtem, tavaly a csoportvezető-helyettes feladatkörét is magamra ölthettem. Úgy véltem, nem én érdemeltem volna ezt a pozíciót, hanem hű társam a bajban, Hajnal. A francia részlegen mindig nagy volt a jövés-menés, de mi a kezdetek kezdete óta együtt húztuk az ígát. Ezt honorálta a cég azzal, hogy négy év után előléptettek.

Igazából sosem igényeltem ezt a fajta kitüntetést, csak jókor voltam jó helyen. Én csupán azt akartam, hogy hadd végezzem a munkámat békésen, a legjobb tudásom szerint. Végso soron így is azt tehettem, mivel ugyanúgy fel kellett kapkodnom a telefonokat, mint a többi, mezei ügyfélszolgának, csak mellette még egy jó nagy kupac adminisztratív teendőm is akadt. Lényegében két ember munkáját végeztem el egy fizetésért. Sohasem felejttem el Andor dohogását, amikor meglobogtattam előtte az előléptetésemről szóló dokumentumot.

– Nyuszifül, belőled rabszolgát csináltak egy maréknyi dollárért – mondta.

– Költséghatékonyság – legyintettem. Naivitásomat bizonyítja, hogy egészen eddig a pillanatig örültem az új pozíciómnak. Andornak hála szembesültem a fukar valósággal.

Andor mindig indokolatlanul hevesen reagált a cégnél történő dolgokra. Sokszor előfordult, hogy gyanútlanul elmeséltem a

menedzsment egyik-másik döntését, Andor pedig szabályszerűen dührohamot kapott, miközben én csak nevetettem, és kibontottam egy üveg rozét. Persze, ez még azokban az időkben volt, amikor nem két-három ember munkáját láttam el. Vagy, ahogy Andor fogalmazott, mielőtt ráléptem volna a teljes kiegészítő felé vezető útra.

Szerinte már rég el kellett volna onnan jönnöm, keresni valami értelmes munkát, ami nem ilyen megalázó, és ahol jobban kamatoztathatom a képességeimet. Sosem mondtam, mely képességeimre gondol. Mert ha a nyelvtudásra, azt pompázatosan kamatoztathattam itt. Ha pedig a művészetre, nos... a művészetet nem a kiegyensúlyozott, biztos, tartós, folyamatos bevételről híres. A multik pedig fizetnek. Ennél nagyobb, ragyásabb, visszataszítóbb békákat is nyeltek már le emberek a pénz miatt.

És a pénz természetesen jól jött. Bebútoroztuk a lakást. Vettünk laptopokat, okostelefonokat, HD-tévét házimozsi-rendszerrel. Meg azt a megveszekedett motort. Akkor persze Andort sem zavarta, hogy eladtam a lelkem a mocskos-kapitalista multiknak. Ez az állandósult jelző, amivel kifejezte nemtetszését a multinacionális cégek iránt, mind hangsúlyát, mind tartalmi mélységét tekintve arra hajazott, ahogy apósom kritizálta az egész megveszekedett világot.

Amikor a cégnél sűrűsödni kezdtek a túlórák, majd a munkatársakkal eltöltött görbe esték, amik után csak annyi erőm volt, hogy ledobjam a ruháim, és bedőljek mellé a hitvesi ágyba, mint akit leütöttek, Andor elkezdett szemrehányást tenni. Alázatos gésaként mosolyogva fogadtam ezeket a megjegyzéseket. Eltérő véleményem volt, de úgy éreztem, csak azt próbálta közölni, mennyire félt és szeret, és ez az érzés simogatta a lelkemet.

A baleset után a menedzsment, amit Andor úgy szapult, együttérzését fejezte ki, emellett pedig biztosítottak arról, hogy maximálisan

támogatnak mindenben, amire ebben a nehéz időszakban szükségem lehet. Könnyes szemmel jöttem ki az irodából, annyira meghatódtam. Annyit hallani arról, hogy ezekben a multikban semmi emberi érzés nincs, hogy piócaként rácuppannak az emberre, és addig szívják a vérét, amíg a padlóra nem zuhan. Micsoda szerencse, hogy ez a cég nem ilyen! Ujjongtam, amiért még van remény. Van emberség!

Amikor Hajnal megtudta, mi történt azon az ominózus hétvégén, felajánlotta, hogy segít, ahogy tud, de hát hogyan is tudott volna? Nem csak ő. Bárki. Láttam rajta, hogy nem igazán tud mit kezdeni ezzel a helyzettel, és mivel a kérdezősködésekre rosszul reagáltam, inkább békén hagyott, nem sajnálkozott hangosan, megvárta, amíg én közeledem, ha akarok valamit tőle.

Alaposan kiismert már ennyi év alatt, mert igazából ezzel segített nekem a legtöbbet. Hajnal állandóan gyilkos megjegyzéseket tett mindenre és mindenkire, tökéletes ellentétei voltunk egymásnak, amitől úgy éreztem, hogy kiegészítjük egymást. Én, a pacifista hippi, a buddhista türelmű és jó szándékú naiva, meg ő, a cinikus, karcos, szókimondó, mondén amazon. Olyanok voltunk így együtt, mint a klasszikus filmes rossz zsaru-jó zsaru párosítás.

Jólesett, hogy jól ismert környezetben, jól ismert tevékenységekkel vonhattam el a figyelmemet arról a rettenetes, rémálomszerű állapotról, amibe a baleset óta kerültem. És mégiscsak hasznosnak érezhettem magam. Néha talán elbambultam, és gyakrabban tettem ki magam szünetre az átlagosnál, hogy a láncdohányos kollégák mellett a teraszon álldogáljak picit, és megtervezhessem, mihez kezdjek magányos óráimmal, de attól még végeztem a munkámat, segítettem a többieket, uralkodtam a káoszon, léteztem, iparkodtam, működtem, csak épp csökkentett üzemmódban.

Amikor a baleset napján felhívtak a kórházból, egy pillanatra azt hittem, én fogok ott helyben elpusztulni. Pedig nem engem csaptak el egy forgalmas kereszteződésben. Miután kizokogtam magam, és a remegés is alábbhagyott, a cselekvőképességem is visszatért.

Érdekes, hogy ezekre a dolgokra kristálytiszta emlékszem. Szó szerint fel tudnám idézni, mit mondott a hölgy, aki a kórházból telefonált. Hogy miféle hideg érzetek járták át a testem. Mint akin átszaladt egy egész dementorhorda. Emlékszem az anyósom hangjára is. Lonci egészen pontosan hatvannégy másodperc kicsöngés után vette fel a telefont.

Ez bőven átlépi azt az átlagos megválaszolási időkeretet, ami ügyfélszolgálatunkon szerződésbe foglaltatik. Maximum harminc másodperc. Ennyi időnk van felocsúdni, a fejünkre kapni a headsetet, és fogadni az ügyfél hívását. Akármi van. Harminc másodperc. Legtöbbször ezért inkább le se veszik a headsetet, koronaként viselik napi nyolc órában, így nyernek néhány másodpercet, ennyivel is hamarabb teret engedhetnek az ügyfélnek, ami csodálatos szolgálatkészségről tesz tanúbizonyságot. Számszerűsíthető szolgálatkészségről. És jól mutat a vezetőség felé beküldött statisztikákon.

Lonci hatvannégy másodperce volt életem legkínzóbb várakozási ideje. Mardosott a lelkiismeret, pedig nem én löktem Andort egy autó elé.

Lonci hangját néha még álmomban is hallottam az eset után. Örült, amikor beleszólt a telefonba, épp én jártam az eszében, na hát, hogy működik a telepátia, nevetgélt, és nem hagyott szóhoz jutni. Vidáman mesélte, hogy épp valami mindenmentes paleo süteményt süt, ha jól sikerül, átküldi nekem is a receptet. Emlékszem, hogy minden eltelt másodperccel egyre nagyobbra nőtt a torkomban egy gombóc.

Hogyan mondjam el neki? Ez járt folyton a fejemben. Máskor is felhívtam már az anyósomat, hogy csicseregjünk. Most valahogy képtelennek éreztem magam arra, hogy megszólaljak. Felmértem annak a súlyát, mit fogok ezzel elkövetni Lonci ellen. És nem akartam, nem bírtam megtenni. Azt viszont nem hagyhattam, hogy valaki mástól tudja meg. Egy idegentől. Mint én.

Valahonnan végül támadt bennem annyi erő, hogy félbeszakítsam a lelkesedését, és megosszam vele a híreket. Emlékszem Lonci egyre szaggatottabbá váló kérdéseire, és hogy a hangja egyre vékonyodott. Végül át kellett adnia a telefont Dodinak, Andor apjának, mert sírva fakadt. Dodi egy nyers, barátságtalan modorú, pogácsafejű ember, akibe szemernyi jóérzés nem szorult. Nem szereti a művészeteket. Nem mond ez róla eleget? Sosem szíveltem, és ez az ellenszenv minden találkozásunk alkalmával tovább erősödött bennem.

Emlékszem, Dodi milyen higgadtan faggatott ki a részletekről. Emlékszem, hogy ez után a beszélgetés után döntöttem úgy, hogy semmi és senki nem rendíthet meg a hitemben. A szerelmem biztosan visszatér hozzám. Testben és lélekben. Andor újra fel fog épülni. Nem számítanak az adatok, amik Dodit olyan rettenetesen érdekelték. Hogy hány darabban vakarták fel az aszfaltról, ki hány kilométer per órával haladt, ki volt a hibás, hogy volt-e biztosítás kötve a fiára, és vajon Andor befizette-e a cascót.

Kit érdekel a biztosítás? Csak maradjon életben! Csak jöjjön vissza! Én pedig cserébe olyan leszek, mint egy szikla. Kemény és megingathatatlan.

Szerencsés, hogy ezt eltökéltem, mert igen nagy szükségem volt rá, valahányszor a kórházba érkeztem. A baleset napján az orvos nem sok esélyt látott arra, hogy Andor egyáltalán túléli az életmentő beavatkozásokat. De Andor, jó szokásához híven, makacsul rációlt

az orvos véleményére. Néha megmosolyogtatóan önféjű tud lenni. Még így öntudatlanul is.

Néha úgy éreztem, egy helyben állok, és a világ sugárhajtású repülő módjára suhan el mellettem. Erősen koncentráltam, befelé fókuszálva, hogy fegyelmезetten betarthassam a magamnak felállított szabályokat. A szabályok, valamint a kórház és a munkahelyem tengelye mentén éltem akkoriban. Csak ez volt nekem. Minden mást leráztam, kizártam, elutasítottam.

Korábban nem szorultam szabályokra, nem múlt rajtuk az életem. Korábban nem volt szükségem arra, hogy ennyire kétségbeesetten kapaszkodjak a mindenki által kigúnyolt és nevetséges munkámba. Korábban nem voltam rákényszerülve, hogy ennyire koncentráljak, ennyire kapaszkodjak valami belső bizonyossághoz, egy megingathatatlan hithez. Most igen.

Egy esős, bágyadt, átdolgozott, július végi napon éppen elrévedezve őriztem a férjem álmát, amikor egy kéz finoman megérintette a vállamat. Összerezcentem.

– Nem akartalak megijeszteni – suttoget Lonci. – Köszöntem, de biztos nem figyeltél.

Behívott minket a főorvos úr. Miközben Lonciékra vártam, vizsgasomfordáltam abba az élektől mentes, matt párhuzamos univerzumomba, ahol nagyrészt időztem mostanában. Elgémberedett tagokkal és lüktető aggyal feltápaszkodtam, hogy megöljem az anyósomat.

Lonci végignézett a fián. Összeszorult a szívem ettől a pillantástól. Bár meg tudnám vigasztalni, sóhajtottam. De melyik anyát lehetne megvigasztalni, ha a gyermeke úgy fekszik kitergetve a betegágyon, mint egy rongybaba, amit egy óriás kölyke unalmában elhajított játék után?

Azon kaptam magam, hogy izzadni kezd a tenyerem. Kihűlt keze-
met ökölbe szorítottam, körmöm élesen a tenyerembe vágott. A fő-
orvos úr bizonyára valami fontos bejelentést akart tenni, ha összehív-
ta a családi kupaktanácsot. Eddig nem izgultam, de most egyszerre
előntött a riadalom. Csendes, nyomasztó, klórszagú folyosókon ha-
ladtunk végig Dodival hármásban, mire odaértünk a főorvos úr iro-
dájához.

A doktor magas, őszes, markáns arcú, magas homlokú férfi volt,
fémkeretes szemüveggel. Névtáblája hanyagul fityegett fehér köpe-
nyének zsebébe tűzve, továbbá egy toll is kikandikált ugyanonnan.
A tolla ugyanolyan szürke színben pompázott, mint a szemüvegke-
rete. Acélszürke, unalmas fajta. A doktor teljesen színtelen jelenség
volt. Megállapítottam magamban, hogy az előttem álló ember töké-
letesen kimerítette azt a sztereotípiát, ahogy az átlagember egy főor-
vost elképzel: fontos, fáradt, nem túl vidám. Olyannak tűnt az arc-
kifejezése, ami egyértelművé tette mindenki számára, hogy rossz hírt
fog közölni.

Belém nyilallt egy kellemetlen gondolat. Ott ültem vagy három-
negyed órát a férjem mellett, és nem vettem észre, hogy baj van. Mi-
lyen feleség az ilyen?

A főorvos úrral való beszélgetés maga volt a katasztrófa, noha sem-
mi olyat nem mondott, ami ezt a világvége-hangulatomat indokol-
ta volna. Csak tájékoztatott minket, hogy Andort le fogják venni a
lélegeztetőgépről, és megpróbálják visszahozni a mesterséges kómá-
ból. A következő nap igen kritikus lesz, de ezután sokkal pontosabb
információval tudnak majd szolgálni a felépülését illetően.

Anyósom arcán patakozottak a könnyek, én csendben suhantam
megint befelé. A hír szürke, hűvös esőcseppekként záporozott rám,
lepergett, lefolyt rólam, nem éreztem semmit. Már félelmet sem.

Megadóan túrtem, hogy az élet megint jó erőset rúgjon az oldalamba, meg se nyikkantam. Nem sajnáltathatom önmagam. Mert hiszen mi az én szenvedésem az övéhez képest? Nekem továbbra is sugározni kell felé az erőt, a magabiztos hitet, hogy itt vagyok, nem engedem el, nem kételkedem. A csüggedés a hit csődje. És én nem engedhettem meg magamnak, hogy csődöt mondjak.

Lonciék hazavittek volna a beszélgetés után autóval, de inkább gyalog mentem. Csak a pocsoltyák jártak az eszemben. Meg hogy talán belelépve egybe valahogy visszautazhatok az időben, arra a vasárnapra, amikor Andor motorra pattant, és megakadályozhatom, hogy elmenjen és elessen. Ám egyik pocsoltya sem nyelt el, és röpített vissza az időben. És sajnos újra azon kaptam magam, hogy rendületlenül megszegem az egyes és a hármas számú szabályokat. Agyalok, és magamat okolom. Ez pedig semmi jóra nem vezethet.

Aznap éjjel szemhunyasnyit nem aludtam. Azon gondolkoztam, vajon Andor képes lesz-e megmutatni, milyen életerős, makacs férfi, vajon érzi-e, mennyire hívom őt vissza az életbe, a közös életünkbe, mennyire bízom benne, mennyire szeretem, mennyire akarom, hogy visszajöjjön. Vajon tisztában van-e vele, hogy nem hagyhat el.

Hiába az álmatlan éjszaka, nem vettem ki szabadnapot másnap. Ha otthon vagy Andor ágya mellett kellett volna várnom, nagy valószínűség szerint hétpercenként kaptam volna egy sztrókot, és Andornak nem lett volna hova hazajönnie. Szóval inkább bementem dolgozni. Lonci megígérte, hogy Andor mellett lesz, amikor *megtörténik*. Amikor Andor magához tér. Mert magához fog térni, döntöttem el.

Abban egyeztünk meg, hogy ha a délelőtti folyamán bármi baj van, Lonci azonnal szól, és én repülök be a kórházba. Ha minden rendben alakul, telefonál, mikor hazaért, elmeséli, mi volt, este meg

úgyis megyek látogatni, ahogy mindig, a kettő között pedig a kórházba helyeztem a bizalmamat. A mobilomat feltöltöttem, tudván, hogy egész nap a kijelzőjét fogom bámulni, ami roppant hálátlan feladat, mert az utóbbi időben Andor külföldön élő testvérei, a barátai, a család, a rokonok, az ismerősök, mindenki engem alkalmazott információs központnak, és emiatt már nagyon kezdett elegendő lenni a telefonomból.

Néha lenémítva hagytam egész nap, vagy egyszerűen kikapcsoltam, hogy szokjanak le arról, hogy ilyen módon próbálnak kibújni a kórházi látogatás alól. Bele se gondoltak, hogy milyen bánattal jár újra és újra feleleveníteni Andor aktuális állapotát. Ugyan meghúztam magam körül a védelmi vonalat, ám ezt az embargót ideiglenesen fel kellett oldanom, hátha Andor miatt hívnak. Hogy sikeresen magához tért. Nem voltam hajlandó más alternatívát elfogadni.

Egész nap vártam, és nem hiába, mert Lonci ígéretéhez híven telefonált, és helyzetjelentést tett. Ahogy megcsörrent a készülék, rohantam is kifelé a dohányfüstbe burkolózó teraszra. Úgy dobogott a szívem, mintha egy ménes rohangálna fel-alá a mellkasomban, a hirtelen jött izgalomtól pedig harangként kezdett zúgni a fejem is. Hiába minden pozitívizmus, nem azt kaptam, amire számítottam. Nem jó híreket. Idegőrlő várakozásomnak még korántsem volt vége. Andort valóban levették a gépről, és úgy tűnt, a tüdeje bírni fogja most már a rendeltetésszerű működést, ám sajnos a kómából nem tudták visszahozni. Már nem mesterségesen altatták. Természetesen is úgy maradt.

A hívás után megtörten ácsorogtam a korlátnak támaszkodva. Nem erre számítottam. Lassan végigszántottam tekintetemmel a teraszt. Azon a néhány négyzetméternyi magyar anyaföldön az összes

nagyobb világnyelv képviseltette magát az elkapott beszélgetésfoslányok alapján. De nincs az a nyelv, ami képes lett volna kifejezni a belőlem felörvénylő érzéseket. Életemben először úgy éreztem, odamegyek valamelyik munkatárshoz, és kunyerálok tőle egy szál cigit. Hátha én csináltam eddig valamit rosszul, és a cigarettázás mégiscsak kiút a bajból. Nekem most aztán igazán elkélt volna némi menekülőút.

– Azért máskor rakd már ki magad breakre, ha elmész a deskedtől! – szölt oda Hajnal, amikor visszaértem a munkaállomásomhoz. – Becsörögtél, és majdnem elszállt a hívás. Csúnyán mutatna egy abandoned call a statisztikánkban. Mákod, hogy holdra tudtunk tenni egy clientet, és felvettük az adatokat. A ticketet rád assignoltam.

Hajnal nem fárasztotta magát azzal, hogy érthető, ékes magyarsággal fejezze ki magát. Úgy hajigálta bele az angol kifejezéseket a mondandójába, mint más a káromkodásokat. Szerette azt hírsztelni magáról, hogy ő már akkor ügyfélszolgáltatózott, amikor én még önfeledten tologattam a csattogós lepkét a játszótéren. Neki ez volt az élete. Nekem pedig csak a munkám.

Az az igazság, hogy senki nem úgy készül, nem arról álmodozik gyerekkorában, hogy egyszer majd telefonos kisasszony lesz. Egy minden körülmények között kedves és udvarias hang, amit lehet püfölni a telefonban, ha valami technikai eszköz nem rendeltetésszerűen működik, vagy csak mert bal lábbal kelt az ügyfél. Az ilyesmi csak így... megtörténik. Jobb híján. Ahogy velem is.

– Tedd csak vissza a csontos sejhajodat, és kapjuk szét a várakozási sort, mint a mikuláscsomagot – szónokolt Hajnal, miközben ujját a telefonja fölé helyezte. A készüléken pirosan villogott egy lámpácska, vagyis valakit épp lenémített.

– Jól van, már itt vagyok – morogtam.

– Amúgy minden oké? – kérdezte Hajnal, ujját még mindig a gomb fölött tartva.

– Majd mesélek. Ne várokoztasd az ügyfelet! – utasítottam, mert sem az idő, sem a helyszín nem volt alkalmas arra, hogy a fejleményeket boncolgassam neki vagy akárki másnak. Akár magamnak. Nem akartam elfogadni az aktuális helyzetet. Ha belemenekülök a munkába, akkor nem fogok belül ordítani, vinnyogni és vergődni. Egy időre elválaszt ettől a bánattól, és már ennek is örülhettem.

Hajnal közben átváltott franciára, és mintha mi sem történt volna, folytatta az ügyféllel való bazsalygást. Az évek meg a rutin. Én sosem tudtam így váltogatni az élet meg a hívások között. Vagy az egyik, vagy a másik. Hajnal rendelt már pizzát, írt bevásárlólistát, szerelt fiókot ügyféllel a fülén.

A kedvenc jelenetem mindig az lesz, amikor társkereső oldalakat böngésztetett munka közben, és sűrű hörgések közepette, isten fiának nevét sűrűn a szájára véve egyszerre válogatott a hímek között, és oldott meg egy ticketet – noha számomra akkor se volt világos, hogy a hörgés a társkereső oldal szánalmas kínálatának vagy az adott ügy körülményességének szólt.

Ez a több tevékenység egy időben történő párhuzamos végzésének tipikus esete, és Hajnal ennek volt a koronázatlan királynője. Amikor ezzel a tökélyre fejlesztett képességgel találkoztam, újra előszedtem és leporoltam azt a vérmes aggályomat, miért én kaptam a helyettes pozíciót. Valószínűleg csak azért, mert egy héttel előbb jöttem a céghez, mint Hajnal. Ennyi.

Alighogy benyomtam telefonkészülékemen az AutoIn gombot, már csörögni is kezdett a jószág. Míg felkészültem a hívásfogadásra, gyorsan a falra helyezett kijelzőre emeltem a tekintetem. Még

tizenöt hívás állt bent a sorban. Körülöttem mindenki headsettel a fején küzdött egy szép, technikai gikszerektől mentes, új világ eljöveteleért. Isten a tudója, elkélt volna még ide egy-két dolgos kéz és fül, de a menedzsment épp a tűrés erényét próbálta nekünk megtanítani, és hogy gazdálkodjak okosan azzal a létszámmal, amim van, aztán ha kapok embert, akkor legyenek roppant hálás a cég nagylelkűségéért.

A kezdet kezdetén, öt évvel ezelőtt rettenetes volt elviselni ezt a tyúkól-hangulatot. Ott ült egymásra zsúfolva egy tucat ember, és állandóan beszélt valaki, ami elvonta a figyelmem az ügyfelekről, akik nem a legszuperebb hangminőségben jelentkeztek. Ilyenkor valaki, aki karnyújtásnyira tőlem próbált összustandupolni egy sikeres üzlethelyiséget maximum tíz perc alatt, mindig túlharsogta az én ügyfeleimet, sőt, eleinte a saját gondolataimat se hallottam, és nekem így kellett igazságot szolgáltatnom. Idővel megszoktam. Kellett egy-két hónap, de már nem találtam olyan ördögtől valónak ezt a bábeli zűrzavart.

Mindent meg lehet szokni. Az open office iroda terén keresztül minden fennakadás nélkül szárnyaló hangos beszédet, a problémakezelés lélekvesztő sokszínűségeit vagy adott esetben épp a monotonitást, az idő sürgetéséből adódó nyomást, hogy folyton olyan számokat kell produkálni, amikről mindenki tudja, hogy lehetetlenség, ha az ember a minőségre is oda akar figyelni, hogy állandóan emberhiányban szenvedtünk, mert a munkatársak úgy jönnek-mennek, mint a nyilvános vécé látogatói. Már elfogadtam a helyzetet, és azalig vigasztaltam magam egy-egy kimerítő nap végén, hogy máshol még ennél is rosszabb lenne. Itt legalább szerettek, megbecsültek és jól fizettek.

Ügyesen franciára állítottam az agyam, és megnyomtam a headset gombot a telefonkészülékemen. Szigorúan harminc másodpercen belül.

– Jó napot, üdvözljük informatikai ügyfélszolgálatunkon, a nevem Catherine, miben segíthetek? – mondtam fel bizalomgerjesztő, bűgő hangon a francia köszöntőszöveget.

A válasz ordítva érkezett. Nagyot sóhajtottam. Az egyik legnehezebben kezelhető ügyfelünk jelentkezett be ilyen autentikus módon. Majdnem naponta telefonált mindenféle pizslicsáré ügy miatt. Többnyire azért, mert kegyetlenül lusta és lassú felfogású ember volt. Tele volt az adatbázisunk a nyitott vagy függőben levő ticketeivel. Minimum negyedórába telt volna kibogarászni, konkrétan épp melyik problémája miatt telefonál. Az bőven túllépi a megengedett kezelési időkorlátot.

Néhány ilyen, és ülhettem volna a menedzsment előtt bűnbánó arccal, hogy kimagyarazzam a statisztikaromboló viselkedésemet. Miután számtalan alkalommal le lettem idiótázva, és kedvenc ügyfelünk biztosított róla, hogy alkalmatlannak tart a problémája megoldására, hovatovább, a saját feladatom ellátására is, rám csapta a telefont, így lassan kikúszhattam abból a mentális sarokból, ahova a balul sikerült beszélgetés alatt húzódtam.

Csak egy átlagos nap az ügyfélszolgálaton.

Ezért megérte *summa cum laude* végezni muzeológia-művészet-történet szakpáron az ország egyik legnagyobb presztízsű egyetemén.

Hát, ezt választottam én a valóság helyett. Hiszen mihez kezdtem volna Andor fel nem ébredésével? Bele se mertem gondolni. Úgy éreztem magam, mint aki egy ködös erdő mélyén bolyong, és az istenért se talál ki belőle.

– Megint Foch? – kérdezte Hajnal vigyorogva. Megint lenémított egy ügyfelet.

Kérdésével kizökkentett a ködben való bolyongásból. Fáradtan bólogattam.

– Hogy csinálod, hogy mindig nálad köt ki?

Nem volt sok időm válaszolni, és kifejezni azt a sanda gyanúmat, hogy karmikusan el vagyok átkozva, mert már megint csörgött a következő ügyfél. Tíz másodperc, és újra Catherine-ként mutatkoztam be, és jámbor béketűrőssel viseltem, ahogy az ingerült kliens rajtam vezette le élete minden keserűségét, csak mert nem fért hozzá egy fájlhoz a shareponton.

És ez így folytatódott tovább, egyik ügy a másik után, egyik ideges, türelmetlen ügyfél a másik után, gyors futószalagon. Egy órán át strázsáltam reménytelenül a készülék fölött, hozzá voltam kötve, mint Andor a lélegeztetőgéphez. Dühös lettem magamra, hogyan is hozhattam Andor helyzetét egy szintre az enyémmel? Elborult az agyam, és még inkább azzal büntettem magam, hogy a telefonom rabszolgájává alacsonyítottam magam, egyik ügyet vettem fel a másik után, és egyre mélyebbre temettem magam a feladatok sűrűjében.

Akkor vettem észre, hogy ez a hősködés kezd átmenni önkárosításba, mikor fitneszlabda-méretűre növekedett húgyhólyagom bejelentette, hogy neki már nemigen férne bele több hívás, és most már minden másodperc halogatás kockázatos. Én szívesen hallgattam volna a természet hívó szavára, de épp mikor már emeltem a kezem a telefon fölé, hogy belepötyögjem a szünet kódját, egyik kollégám aggodalmasan nyüszíteni kezdett felém, hogy Foch van a vonalban, és Catherine-nel akar beszélni. Pontosabban üvölni.

Hát, ez vicces lesz, gondoltam. Soha jobban nem illett volna rám az ügyfélszolgá megnevezés, mint most. Gyakran hasonlítottam a cégnél tapasztalt állapotokat Salvador Dalí festményéhez, amin lán-goló zsiráfok rohangálnak a háttérben, a kép előterében pedig egy fiatalságában meggyalázott, ruhájától megfosztott hajadon folytat

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ádáz, kétségbeesett harcot egy lézercsövet sugárzó szemmel, ami tekerő telefonkagylók segítségével tartja foglyul szegény lányt. Így megy ez.

– Ez engem eszkalálni fog – morogtam magam elé, miközben elhessegettem lelki szemeim elől a zsiráfokat meg a telefonokat lövelő látószervet. – Jó, dobd át nekem, de ő az utolsó. Különben esküszöm, magam alá piszkítok.

A telefonom vígan bugyborékoló csörgésére visszafordultam a monitorjaim felé, és megadóan a headset gombra ejtettem a mutatóujjamat. Jöjjön, aminek jönnie kell, gondoltam megalázva és megszorítva. Még mindig inkább ez, mint a valóság.

– Jó napot, üdvözljük az informatikai ügyfélszolgálatunkon, a nevem Catherine, miben segíthetek? Á, ön az, Foch úr? Megtalálta a ticketszámát...?